Men hur är det att leva med svettiga, svarta naglar i det eviga fifflandets atmosfär? Frågar Karin Mamma Andersson i sin utställning på Konsten Hus. Hon blir oss inte svaret skyldig, i en lite svartmurrig bild med den titeln får vi veta hur det är att leva på en vulkan eller kan det möjligen vara den bibliska bränngropen Gehenna? Några fint klädda 1800-tals figurer befinner sig i ett svavelosande, fläckvis glödande landskap. I bakgrunden finns några herrgårdsliknande byggnader och en riddar Katos borg som bevakar landskapet med lysande ögon. Bilden känns som en politisk samtidskommentar, lite ovanligt för konstens av idag. På en tunn jordskorpa över en glödande avgrund förs verserade samtal och utbyts kakrecept.
Karin Mamma Andersson är en berättare i bild. Hon kommer ursprungligen från Luleå men är numera bosatt i Stockholm. Det norrbottniska referenserna syns tydligt i det landskap hennes bildhistorier utspelas i. Det finns något av svart sagostämmning i hennes bildspråk och en förtätning i färgbehandlingen som skapar poetiska laddningar utöver det vanliga. Hon är stadigt förankrad i en svensk målartradition företrädd av till exempel HansWigert, Lena Cronqvist, Hans Viksten och Dick Bengtsson.
Jag vet inte om det är någon tillfällighet i bildurvalet för just den här utställningen men det förefaller som om tidigare bilder har en något annan täthet i koloriten än de senast målade.Det är en rätt ojämn till synes förströtт ihopplockad kollektion som visas. Mycket av färgen i de nya bilderna lägger sig väldigt tunt och mycket ytligt, ett undantag är *Klassrummet* som är målad direkt på en båtmahognyboard och där Andersson sparat ut underlagets färg i trädetaljerna i skolbänkar och ryggstöd. Samma grepp har hon använt i bilden *Roliga Timmen* där en skolklass sitter runt ett bord och sysselsätter sig av hjärtans lust med ett självupptaget färgkladdande som täcker hela bordet. Alla de små sitter i sina fina kläder utom den färgade lilla killen som inte har någon stol utan får stå. Genom väggen ser man där utanför hur andra färgade får arbeta i sitt anletes svett medan de vita barnen har sin roliga timme. Det finns mycket av politisk polarisation i den bilden och kanske rent av en udd riktad mot själva konstnärsskapet som här ägnar sig åt narcissistiskt självförverkligande medan omvärldens bekymmer mest handlar om mat för dagen.
Det tunna blir vacker kolorit i den utsuddade målningen *Vad såg vi*. I den bilden har hon med målartrasan torkat sig fram till resultatet. En gestalt står i ett upplöst landskap och håller ett ritblock framför sig. Konstnärlig gestalting handlar väldigt mycket om att lära sig se och att kunna definiera och återskapa detta. Kanske försöker figuren återskapa sina synintryck, eller ställer sig konstnären utanför och ser på sig själv som en figur som betraktar ett landskap Frågan ställs till oss som betraktare? *Vad såg vi*? Andersson leker med begreppen utan att ge några svar. Förmodligen kan konsten inte ge några svar, bara ställa de rätta frågorna. Det är upp till betraktaren att svara.
Anderssons färgbehandling är ett kapitel för sig. Stundtals finns det sotighet i koloriten som då och då blir väl så svart att den smutsar mer än den tillför uttrycket något. Det kan jag till exempel känna i målningen *Efter Kristi lekamen fest.* Emellanåt saknar färgen kropp, som i bilden *En glimt, en snöblink, ett ögonblick*.
Men ibland är det så välavvägt att man tydligt känner glädjen i målandet. *Subira House, Kenya* och *Trollkarl* är kort och gott koloristiska smycken. *Valborgstripp* och *The Punk and the Godfather* är ren rå färgpoesi. *Objudna gäster* är en välgörande meditation i pastell.
Det här är en utställning som ger ett väldigt blandat intryck där somligt imponerar och annat blir dessvärre mer berättande än måleri.

Bertil Sundstedt